

**ΑΚΟΛΟΥΘΕΙ ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ κ. ΚΩΣΤΑ ΤΑΝΗ, ΔΙΕΥΘΥΝΤΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΣ ΤΟΥ ΝΟΗΣΙΣ
ΜΕ ΤΙΤΛΟ: □
"ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΣΤΟ ΤΕΧΝΙΚΟ ΜΟΥΣΕΙΟ ΠΟΥ ΖΗΣΑΜΕ II"**

Την Κυριακή 20 Ιανουαρίου 2019 πραγματοποιήθηκε στις εγκαταστάσεις του ΝΟΗΣΙΣ εκδήλωση για τον εορτασμό συμπλήρωσης 40 χρόνων από την ίδρυση του Τεχνικού Μουσείου Θεσσαλονίκης.

Στην εκδήλωση αυτή παραβρέθηκαν Μέλη, ιστορικά στελέχη και φίλοι του Σωματείου.

Ο Πρόεδρος του Σωματείου, που σήμερα έχει την επωνυμία Φίλοι του Ιδρύματος Κέντρο Διάδοσης Επιστημών και Μουσείο Τεχνολογίας ΝΟΗΣΙΣ καλωσόρισε τους παρευρισκόμενους και τόνισε τη σημασία αυτής της εκδήλωσης για την ανάμνηση της εξέλιξης και της λαμπρής πορείας του Φορέα, με αποκορύφωση την ίδρυση του Ιδρύματος Κέντρο Διάδοσης Επιστημών και Μουσείο Τεχνολογίας ΝΟΗΣΙΣ

Ο π. Πρόεδρος του Σωματείου και πρώτος Πρόεδρος του Ιδρύματος, κ. Π. Τσουκαλάς περιέγραψε με γλαφυρό τρόπο, τα δρώμενα της εποχής 1975-1978, που προηγήθηκαν της ίδρυσης του Σωματείου, το έτος 1978, καθώς και τις δραστηριότητες του κατά τα επόμενα χρόνια. Εξήρε το ρόλο του αείμνηστου Ιδρυτή Μάνου Ιατρίδη και τη συμβολή των πρώτων 24 ιδρυτικών Μελών.

Ο Διευθυντής Λειτουργίας του ΝΟΗΣΙΣ κ. Κώστας Τάνης παρουσίασε τους αρχικούς στόχους του Σωματείου και περιέγραψε τις δραστηριότητες του διαχρονικά, τα επιτεύγματα και την προσφορά στο κοινό της Θεσσαλονίκης και ιδιαίτερα στους νέους, ενός περιβάλλοντος στο οποίο να καλύπτονται τα επιστημονικά και τεχνολογικά ενδιαφέροντα τους.

Χαιρετισμούς απηύθυναν οι πρώην Πρόεδροι Καθηγητής κ. Δ. Ψύλλος και ο π. Διευθυντής Εκπαίδευσης κ. Θ. Καρτσιώτης και τιμήθηκε ο επί σειρά ετών Γενικός Γραμματέας του Διοικητικού Συμβουλίου κ. Ιωάννης Παπαευσταθίου, για την πολύχρονη προσφορά του.

Η εκδήλωση ολοκληρώθηκε με την ομιλία της Δόκτορος Μαγδαληνής Αναστασίου, Φυσικού-Αρχαιολόγου με θέμα Ο μηχανισμός των Αντικυθήρων. Αστρονομικοί υπολογισμοί με οδοντωτούς τροχούς, πριν από 2000 έτη.

{gallery}20-01-2019{/gallery}

ΑΚΟΛΟΥΘΕΙ Η ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ κ. ΚΩΣΤΑ ΤΑΝΗ, ΔΙΕΥΘΥΝΤΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΣ ΤΟΥ ΜΟΥΣΕΙΟΥ ΜΕ ΤΙΤΛΟ:
"ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΣΤΟ ΤΕΧΝΙΚΟ ΜΟΥΣΕΙΟ ΠΟΥ ΖΗΣΑΜΕ II"

Αξιότιμοι φίλοι και φίλες.

Είναι τιμή να μιλήσει κάποιος για το Τεχνικό Μουσείο και τούτο όχι γιατί επηρέασε θετικά τις ζωές κάποιων από εμάς, αλλά διότι το πνεύμα του εξακολουθεί να εμποτίζει και να εμπνέει υψηλούς σκοπούς που υπηρετούν τις ζωές όλων μας.

Η επιστήμη και η τεχνολογία από της εμφανίσεως τους, αποτελούσαν ουσιώδη συστατικά του ανθρώπινου πολιτισμού και της εξέλιξης του. Τα τελευταία χρόνια αποτελούν χωρίς αμφιβολία τον σημαντικότερο παράγοντα εξέλιξης και για κάποιους, επιβίωσης του ανθρώπου.

Επιτεύγματα και αποτυχίες, παραδείγματα για μίμηση ή για αποφυγή, ευοίωνες προοπτικές και δυσοίωνες συνέπειες, πλεονεκτήματα και μειονεκτήματα σε ζητήματα επιστήμης και τεχνολογίας, αναζητούσαν και αναζητούν χώρους να ζυμωθούν, να

ωριμάσουν, να διαλεχθούν και να εκφραστούν με αντικειμενικότητα και προς όφελος της κοινωνίας. Να, τι υπηρετούν τα Τεχνικά Μουσεία!

Έχουν συμπληρωθεί 40 χρόνια από την πρώτη συνάντηση μεταξύ φίλων που προκάλεσε ο Μάνος Ιατρίδης, για να εκτιμήσει αν υπήρχε γόνιμο έδαφος για την ιδέα του, να ιδρυθεί ένα τεχνικό μουσείο.

Οι ιδέες του αείμνηστου Μάνου ήταν τόσο απλές στη σύλληψη, όσο και απαιτητικές στην υλοποίηση. Τόσο απλές που δεν μπορούσες να τις αρνηθείς και τόσο απαιτητικές στην ποιότητα, που μοχλούσες για να τις πραγματώσεις.

Να κάνουμε λέει ένα Μουσείο Τεχνολογίας, αυτή ήταν η ιδέα. Ένα Μουσείο για την γνωριμία, την εξοικείωση και την αύξηση του ενδιαφέροντος του κοινού για την τεχνολογία και τις θετικές επιστήμες.

Πώς να αρνηθείς την ιδέα ενός θεραπευτηρίου της γνώσης, σε ένα κόσμο που συγκλονίζεται από ανακαλύψεις, εφευρέσεις, νέα προϊόντα και υπηρεσίες.

Πώς να παραμερίσεις την ιδέα μιας κιβωτού διάσωσης υλικών τεκμηρίων, που επηρέασαν και επηρεάζουν τη μορφή και τους μηχανισμούς λειτουργίας ολόκληρης της κοινωνίας, που βίωσαν οι γονείς και οι παππούδες σου, που βίωσες εσύ ο ίδιος .

Πώς να αγνοήσεις τις τεράστιες ανάγκες της τοπικής κοινωνίας μας για επιστημονική και τεχνολογική παιδεία.

Πώς να αδιαφορήσεις όταν βλέπεις τους ?άλλους? να καλπάζουν.

Τι ομορφότερο όραμα από μια χώρα ατμομηχανή επιστήμης, παιδείας και προόδου;

Είπαν ναι λοιπόν. Όχι γιατί γνώριζαν εκ των προτέρων ότι μπορούσαν να πετύχουν, αλλά γιατί το επιθυμούσαν, για το κέφι τους, για το μεράκι τους. Ένα αυθόρμητο, πρόθυμο, ενθουσιώδες και τολμηρό ναι, χωρίς να λαμβάνουν υπόψη την απουσία συλλογών, την έλλειψη προγράμματος, τεχνογνωσίας και χρημάτων .

Πάντα θα θυμόμαστε με νοσταλγία την πρώτη εκείνη ρομαντική εποχή που το Τεχνικό Μουσείο Θεσσαλονίκης έκανε τα βρεφικά του βήματα στα τέλη του 1978, ύστερα από προετοιμασία και σχεδιασμούς που κράτησαν δύο ολόκληρα χρόνια. Ο Μάνος Ιατρίδης, ο καθηγητής Νίκος Οικονόμου, ο Γιάννης Παπαευσταθίου, ο Κώστας Σκυφαλίδης και ο Γιώργος Φωκίδης, αποτέλεσαν το πρώτο Διοικητικό Συμβούλιο, εκλεγμένοι από τα 24 ιδρυτικά μέλη που ξεκίνησαν με το όραμα της δημιουργίας και της λειτουργίας στη Θεσσαλονίκη ενός «Τεχνικού Μουσείου». Πολύ λίγοι την εποχή εκείνη είχαν επισκεφθεί στο εξωτερικό Τεχνικά Μουσεία ή είχαν συνειδητοποιήσει το ρόλο και τη σημασία ενός τέτοιου φορέα.

Ο Μάνος Ιατρίδης, ο πρωτοπόρος, που είχε επισκεφθεί και μελετήσει πολλά Μουσεία Τεχνολογίας στο εξωτερικό, τους ένωνε και τους υποκινούσε. Στο αρχείο του Μουσείου βρίσκονται δεκάδες σημειώματα, πίνακες με προτεραιότητες και ενδιαμέσους στόχους, σχέδια Καταστατικών και πρακτικά συζητήσεων της εποχής εκείνης, που έθεσαν τη βάση και τις κατευθυντήριες γραμμές για τη δημιουργία και την οργάνωση του Νομικού Προσώπου που απαιτούνταν.

Η συντροφιά έγινε Σωματείο, διευρύνθηκε, απέκτησε στέγη, δανεική στην αρχή, ιδιόκτητη πολύ αργότερα, απέκτησε εκθέματα κομμάτι - κομμάτι. Μέσα από ενθαρρύνσεις, απογοητεύσεις, αγωνίες και αγώνες πορεύθηκε με γνώμονα και κίνητρο ισχυρό την θετική ανταπόκριση του κοινού και ιδιαίτερα των νέων στις δράσεις του νεοσύστατου τότε Μουσείου.

Ο αγώνας στην μακρά πορεία από την άπροικη ιδέα έως τη θεσμική κατοχύρωση ενός φορέα με ιστορία εκατοντάδων δράσεων και εκατοντάδων χιλιάδων κοινωνιών, είναι ο τίτλος τιμής όλων εκείνων που μόχθησαν, με μόνη ιδιοτέλεια να σταθούν αντάξιοι των προσδοκιών που οι ίδιοι καλλιέργησαν, επηρεασμένοι από την ψυχική ανάταση που αντιδωρίζει η κοινωνική προσφορά.

Από την πρώτη στιγμή και σε όλα τα χρόνια που επακολούθησαν, υπήρχε ένας συνεχώς αυξανόμενος ενθουσιασμός, μια αφοσίωση και μια απεριόριστη διάθεση για εθελοντική

εργασία.

Κατά την πρώτη δεκαετία, το Μουσείο εγκαταστάθηκε στην οδό Αχελώου 18, με γραφείο στην Πολυτεχνείου 45, σε χώρους που είχαν ευγενικά διαθέσει τα ιδρυτικά αλλά κυρίως δυναμικά μέλη Παρασκευάς Τσουκαλάς και Αγγελική Νταλιάνη.

Εκεί διαμορφώθηκε η οργανωτική υποδομή, αποκτήθηκε αξιόλογη τεχνογνωσία, οργανώθηκε η συγκέντρωση εκθεμάτων -και το πολύ σημαντικό- άρχισε η αναγνώριση από τις Αρχές και τους πολιτιστικούς φορείς

(το Δήμο Θεσσαλονίκης, το Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο, την Ελληνική Τράπεζα Βιομηχανικής Ανάπτυξης, το Υπουργείο Πολιτισμού, την Γενική Γραμματεία Έρευνας και Τεχνολογίας κ.ά.).

Στην Αχελώου 18 στις εγκαταστάσεις της ΤΣΟΥΚΑΛΑΣ ΚΟΝΣΕΡΝ κάπου απέναντι από το ΦΙΞ, σε 450 τ.μ. στήθηκε ο πρώτος επισκέψιμος εκθεσιακός χώρος με θεματικά εκθετήρια και ξεκίνησαν επισκέψεις σχολικών ομάδων, για να δουν και τον πρώτο ηλεκτρονικό υπολογιστή που εγκαταστάθηκε στο ΑΠΘ το 1960.

Εκεί, σε επιπλέον χώρο που διέθεσε ο Π. Τσουκαλάς οργανώθηκε το 1987 η δίμηνη περιοδική έκθεση «30 χρόνια στο διάστημα» όπου μεταξύ άλλων παρουσιάζονταν στο ελληνικό κοινό πέτρα από το φεγγάρι και λειτουργούσε δορυφορική τηλεόραση. εκεί λειτούργησε για εκπαιδευτικούς σκοπούς πειραματικό στούντιο τηλεόρασης με δύο κάμερες, κονσόλες ήχου και εικόνας καθώς και ενδοσυνεννόηση.

Εκεί, στο πλαίσιο του νεοσύστατου θεσμού των «Τεχνικών Ομίλων», στους οποίους συμμετείχαν μαθητές ενθουσιώδεις με την τεχνολογία, το 1984-85 εγκαταστήσαμε και λειτουργήσαμε εγώ και η Κατερίνα Καρατζουλίδου δίκτυο έξι προσωπικών υπολογιστών commodore με ατομικά κασετόφωνα για αποθήκευση δεδομένων, κοινό εκτυπωτή και κοινό αναγνώστη εύκαμπτων δίσκων, πράγματα πρωτόγνωρα για την εποχή εκείνη.

Από εκεί οργανώθηκαν εξωστρεφείς δράσεις όπως «η γνωριμία με τη σύγχρονη τεχνολογία» στο νεοϊδρυθέν Βαφοπούλειο Πολιτιστικό Κέντρο, τότε που οι Θεσσαλονικείς το επισκέπτονταν για πρώτη φορά, με τον τεράστιο Χριστόφορο Κουλούσια που έλεγε μεταξύ σοβαρού και αστείου, πως την εποχή που εκείνος δήλωνε πληροφορικός, κάποιοι έκπληκτοι περίμεναν να βγάλει ταυτότητα της ΚΥΠ.

Η μετακίνηση από τις φιλόξενες εγκαταστάσεις της ΤΣΟΥΚΑΛΑΣ ΚΟΝΣΕΡΝ στο κτίριο που διέθεσε η ΕΤΒΑ στην ΒΙ.ΠΕ.Θ Σίνδου, ήταν ένα τολμηρό άλμα και μια δοκιμασία για τις δυνατότητες του μικρού Σωματείου με τις μεγαλεπήβολες ιδέες, ένας σταθμός στη διεύρυνση των φιλόδοξων οριζόντων του.

Η σταδιακή καταξίωση των δραστηριοτήτων και η επιτυχημένη αξιοποίηση της χρηματοδότησης μικρών έργων, αποτέλεσε το θεμέλιο και σφυρηλάτησε την εμπιστοσύνη από την πλευρά της πολιτείας και την αυτοπεποίθηση από την πλευρά του Μουσείου, για την επίτευξη πολύ μεγαλύτερων στόχων. Ευτυχής συγκυρία η μεσολάβηση ενός καλού φίλου του Τεχνικού Μουσείου, του Εθνολόγου ?Μουσειολόγου Στέλιου Παπαδόπουλου που έπεισε την Διοίκηση της ΕΤΒΑ για δεκαετή δωρεάν παραχώρηση του κτιρίου.

Εκεί μάθαμε να αξιοποιούμε τα ευρωπαϊκά προγράμματα που αναμόρφωσαν τον βιομηχανικό χώρο σε εκθεσιακό.

Εκεί δοκιμάστηκε για πρώτη φορά ο εκπαιδευτικός ρόλος ενός μετακινούμενου πλανηταρίου, εκεί οργανώθηκαν περιοδικές εκθέσεις σε συνεργασία με το Γαλλικό, το Γερμανικό, το Ιταλικό Ινστιτούτο, το Βρετανικό Συμβούλιο και φορείς του εξωτερικού.

Εκεί δοκιμάσαμε την πρώτη στην Ελλάδα ψηφιακή βιβλιοθήκη, και δημιουργήσαμε πρωτοποριακές πολυμεσικές εφαρμογές που παρουσιάζονταν σε οθόνες αφής, για πρώτη φορά σε χώρο κοινού στην Ελλάδα.

Εκεί ωρίμασε η ιδέα για ανάδειξη της Αρχαίας Ελληνικής Τεχνολογίας.

Εκεί σχεδιάστηκε και υλοποιήθηκε η ιδέα του Τεχνοπάρκου που παρουσιάστηκε με τεράστια επιτυχία στη Διεθνή Έκθεση Θεσσαλονίκης.

Εκεί οργανώθηκε Ο Ευρωπαϊκός Διαγωνισμός Νέων Επιστημόνων, η μεγαλύτερη εκδήλωση που έχουμε αναλάβει μέχρι σήμερα.

Για εκείνους που αγαπούν να βάζουν και τους αριθμούς στο σκεπτικό τους, ας υπολογίσουν ότι για το μισό της σαραντάχρονης ζωής του Τεχνικού Μουσείου υπήρχε ο ίδιος πρόεδρος, ο ίδιος Γραμματέας και ο ίδιος Διευθυντής που πραγματοποίησαν πάνω από 250 συνεδριάσεις του Διοικητικού Συμβουλίου.

Εκτοτε οι πρόεδροι έφτασαν τους οκτώ. Γενικός Γραμματέας ένας, ο Γιάννης Παπαευσταθίου που αποχώρησε από τη θέση αυτή μετά από 35 χρόνια αδιάλειπτης αιρετής παρουσίας, για να επικεντρώσει την προσφορά του στα καθήκοντα του ως Γενικός Γραμματέας του Διοικητικού Συμβουλίου του ΝΟΗΣΙΣ.

Αν ήταν ομιλητής ο ίδιος δεν θα παρέλειπε να πει με τη συστηματικότητα που τον διακρίνει, πόσες δεκάδες χιλιάδες επιστολές ταχυδρομήθηκαν, πόσες εκατοντάδες χιλιάδες ανθρωπώρες δαπανήθηκαν και πόσες χιλιάδες δημοσιεύματα, ραδιοφωνικές και τηλεοπτικές παρουσιάσεις έγιναν, θα μας έλεγε ότι αξίζει να θυμηθούμε πως επισκέφθηκαν το εκθετήριο του Μουσείου και μετείχαν σε εκδηλώσεις εντός και εκτός των πυλών πάνω από 900.000 άτομα στην προ ΝΟΗΣΙΣ εποχή.

Είναι αλήθεια πως όταν το πάθος περισσεύει η φαντασία οργιάζει. Είναι βέβαιο, όμως, πως ούτε στα πιο αισιόδοξα όνειρα των ιδρυτών και των μελών δεν περιλαμβάνονταν η σημερινή πραγματικότητα των κτιριακών εγκαταστάσεων και των προοπτικών του Κέντρου Διάδοσης Επιστημών και Μουσείου Τεχνολογίας.

Μια ιδέα, η σύλληψη της οποίας πραγματοποιήθηκε κάτω από την πίεση για μεγαλύτερο χώρο και νέες δραστηριότητες, πιο κοντά στην πόλη. Εφαλτήριο αποτέλεσε η επιτυχής

συμμετοχή του Τεχνικού Μουσείου στις δραστηριότητες της Θεσσαλονίκης για τον θεσμό της Πολιτιστικής Πρωτεύουσας της Ευρώπης. Ευήκοον ους το αυτί του τότε Υπουργού Ανάπτυξης Νίκου Χριστοδουλάκη που γνώριζε τις δραστηριότητες του Τεχνικού Μουσείου από προηγούμενη θητεία του ως Επικεφαλής στη Γενική Γραμματεία Έρευνας και Τεχνολογίας.

Έτσι η Ελληνική Πολιτεία και η European Free Trade Association χρηματοδότησαν το εγχείρημα, για το οποίο εργάσθηκαν με ζήλο και μεθοδικότητα τα μέλη της Διοίκησης, και οι εργαζόμενοι με επικεφαλής τον Χρήστο Παπαδάκη, μετουσιώνοντας ένα όνειρο σε πραγματικότητα, μέσα από δυσκολίες που ποτέ δεν στάθηκαν αξεπέραστες όχι γιατί ήταν μικρές, αλλά γιατί η θέληση να ολοκληρωθεί το έργο ήταν μεγάλη .

Δεν πρέπει να παραλείψουμε να αναφέρουμε ότι η μεγάλη δυσκολία εξεύρεσης χώρου, ξεπεράστηκε χάρη στη συνεργασία και βοήθεια του Δήμου Θέρμης που είχε τη διορατικότητα να διαθέσει ένα οικόπεδο αντάξιο της επένδυσης.

Μετά το έτος 2004, το Σωματείο μεταβίβασε με πρωτοβουλία του - και σε συνεννόηση με τις αρχές χρηματοδότησης των νέων εγκαταστάσεων - τις δικαιοδοσίες και τις λειτουργικές του δραστηριότητες σε νέο νομικό πρόσωπο, στο Ίδρυμα «Κέντρο Διάδοσης Επιστημών και Μουσείο Τεχνολογίας» που αργότερα απέκτησε την εμπορική ονομασία ΝΟΗΣΙΣ.

Έκτοτε ο ρόλος του Σωματείου περιορίστηκε. Από το έτος αυτό το Τεχνικό Μουσείο που έλαβε αρχικά την ονομασία «Φίλοι του Τεχνικού Μουσείου Θεσσαλονίκης» και στη συνέχεια, σήμερα, την ονομασία «Φίλοι του Ιδρύματος Κέντρο Διάδοσης Επιστημών και Μουσείο Τεχνολογίας- πρώην Τεχνικό Μουσείο Θεσσαλονίκης» συμμετέχει στο Δ.Σ. του Ιδρύματος και στην συνδιοργάνωση εκδηλώσεων όπως το ετήσιο Μαθητικό Συνέδριο Πληροφορικής.

«Με συγκίνηση αποχαιρετήσαμε την εποχή του εθελοντισμού και της προσωπικής προσπάθειας, παραμένοντας υποστηρικτές του έργου του Ιδρύματος και θεματοφύλακες για την πρόοδο του», γράφει κάπου ο Γιάννης Παπαευσταθίου.

Εδώ αισθάνομαι την ανάγκη να πω λίγες κουβέντες από αυτές που εκείνος δεν θα έλεγε

ποτέ. Το Μουσείο ή και το ΝΟΗΣΙΣ θα ήταν διαφορετικά χωρίς κάποιους από εμάς που προσφέραμε ή εργασθήκαμε γι' αυτά. Χωρίς κάποιους σαν τον Γιάννη τον Παπαευσταθίου ή τον Μάνο Ιατρίδη, πιθανότατα δεν θα υπήρχε τίποτα. Η ενέργεια, η πίστη και η αφοσίωση που προσέφερε για σαράντα χρόνια αδιάκοπα ο Γιάννης Παπαευσταθίου, δεν προσφέρθηκαν από κανέναν άλλο. Η πραότητα της προσωπικότητάς του και το ανιδιοτελές του χαρακτήρα του, αποτέλεσαν ενωτικούς παράγοντες απαραίτητους για κάθε μακρόπνοο έργο.

Με την ευκαιρία ας μην παραλείψουμε να θυμηθούμε πως δύο πρώην πρόεδροι, ο αείμνηστος καθηγητής Νίκος Οικονόμου στο Τεχνικό Μουσείο και ο καθηγητής και μετέπειτα υπουργός Γεωργίας Αθανάσιος Τσαυτάρης στο ΝΟΗΣΙΣ, τιμήθηκαν και για τον ρόλο τους στη διάδοση της επιστήμης και της τεχνολογίας στη χώρα με ύψιστες διακρίσεις της Πολιτείας.

Μετά από 40 χρόνια, οι λόγοι και οι αιτίες που γέννησαν το Τεχνικό Μουσείο εξακολουθούν να υφίστανται και μάλιστα εντείνονται.

Το Τεχνικό Μουσείο Θεσσαλονίκης ήταν η σταδιακή πραγματοποίηση ενός οράματος.

Ιδρύθηκε για να ανοίξει ένα παράθυρο στο μέλλον των νέων. Να προσελκύσει πολλούς, και να τους δείξει την ομορφιά και την αξία των θετικών επιστημών και της τεχνολογίας. Να υποκινήσει τους καλύτερους από αυτούς και να τους βοηθήσει να γνωρίσουν, να επιλέξουν, να εμπνευσθούν και να διαπρέψουν.

Ιδρύθηκε για να αποτελέσει «κιβωτό μνήμης» για τη συγκέντρωση, διαφύλαξη και ανάδειξη στοιχείων της τεχνολογικής και πολιτιστικής μας κληρονομιάς, συμπληρώνοντας ένα κενό που υπήρχε κρυμμένο κάτω από την πολυπληθή παρουσία μουσείων αρχαιολογικού κυρίως ενδιαφέροντος .

Το Τεχνικό Μουσείο γνώριζε ότι το μέγεθος του ήταν μικρό για τέτοιους μεγάλους στόχους, όμως αντιλήφθηκε με διορατικότητα ότι μπορούσε να συμβάλλει καταλυτικά στο ξεκίνημα μιας διαδικασίας που μπορούσε να οδηγηθεί σε σπουδαία αποτελέσματα. Έτσι λειτούργησε ευφυώς πολλαπλασιάζοντας ερεθίσματα υποκίνησης ενδιαφέροντος, έδωσε παραδείγματα ποικιλίας δράσεων, συγκέντρωσε τη μαγιά για ένα αξιόλογο υλικό συλλογών, γαλβάνισε συνειδήσεις φίλων και στελεχών στην πορεία επίτευξης των στόχων του.

Οι πρωτεργάτες της ιδέας αφού θεμελίωσαν έναν θεσμό αδιάλειπτης και έντονης ποιοτικής παρουσίας 25 χρόνων, έπραξαν αυτό που τους αναλογούσε με το παραπάνω και παρέδωσαν στην κοινωνία το ΝΟΗΣΙΣ, ένα πολυχρηστικό εργαλείο που αποκτά με την πάροδο του χρόνου χαρακτηριστικά πολιτιστικής παρακαταθήκης. Το έπραξαν δε με αξιοζήλευτες επιδόσεις και ανιδιοτελώς.

Το 1997 εκφράστηκε η επιθυμία και το όραμα, με πρωτόλεια σχέδια, καθόλου χρήματα, χωρίς χώρο και με περιορισμένο αριθμό στελεχών. Το 2004 λειτούργησαν νέες εγκαταστάσεις 16 χιλιάδων τετραγωνικών μέτρων.

Αδίκαια θα αναζητήσει κανείς στη σύγχρονη ελληνική πραγματικότητα άλλο ανάλογο σε μέγεθος και πολυπλοκότητα έργο, στο οποίο η απόσταση μεταξύ της σύλληψης της ιδέας και της λειτουργίας της, να απέχουν λιγότερο από επτά χρόνια και η απόκλιση από τον αρχικό προϋπολογισμό να είναι μικρότερη από 10%.

Σε αυτή την προσπάθεια όλοι οι συντελεστές της, θα έχουν ισόβιο μερτικό στο κάθε χαμόγελο απορίας και θαυμασμού που σχηματίζεται στα πρόσωπα των χιλιάδων επισκεπτών του ΝΟΗΣΙΣ, θα έχουν μερίδιο σε όλες τις θετικές μεταστροφές που προκαλεί η γνώση, το δέος και η εκτίμηση για τα σπουδαία πράγματα και προσωπικότητες που αναδεικνύονται μέσα από τις ποικίλες δράσεις στο ΝΟΗΣΙΣ.

Συνεπώς, οφείλουν να αισθάνονται υπερήφανοι για την επίτευξη τόσο μεγάλου μέρους του στόχου που προδιαγράφηκε πριν σαράντα χρόνια, παρά την δικαιολογημένη γενικευμένη αγωνία για το μέλλον που αποτελεί έτσι κι αλλιώς εποχιακό σύμπτωμα.

Είναι αναμενόμενο και ίσως φυσιολογικό όταν οι κύκλοι κλείνουν, το παλιό να ωθείται στο περιθώριο και η αξιοπρέπεια να προκρίνει την αποχώρηση.

Όμως πολλοί, αν όχι όλοι, εξακολουθούμε να επιθυμούμε ένα μέλλον με μεγαλύτερο ενδιαφέρον και επιδόσεις στους τομείς της επιστήμης και της τεχνολογίας, με την απόσταση από τις χώρες που προηγούνται να ελαττώνεται και όχι να αυξάνεται, τους νέους μας να διαπρέπουν χωρίς να χρειάζεται να ξεγιτύνονται, τον τόπο να ευημερεί με τις δικές του δυνάμεις.

Όταν τα συνειδητοποιήσουμε όλα αυτά θα ξεχάσουμε διαφορές και απαισιοδοξίες μας και θα προσανατολιστούμε ομόθυμα στο δρόμο της προόδου.

Οι άνθρωποι του Τεχνικού Μουσείου διακατέχονταν πάντα από την πίστη ότι με πρωτοβουλίες πολιτών και κοινές προσπάθειες πολιτών και πολιτείας μπορούν να επιτευχθούν οι υψηλοί στόχοι για το κοινό μας μέλλον.

Κυρίες και Κύριοι, μου ζητήθηκε να μιλήσω για το Τεχνικό Μουσείο που ζήσαμε. Προτίμησα να μιλήσω για το Τεχνικό Μουσείο που αγαπήσαμε.

Είναι φυσικό κάθε τι το εξαιρετικό να γίνεται εύκολα αντικείμενο διαχρονικής αγάπης και να συνοδεύεται με ανάμικτα τα συναισθήματα που αναδεικνύονται από τη μαγευτική γοητεία των αναμνήσεων, αλλά και τη θλίψη που κουβαλάει κάθε τι ανεπανάληπτο.

Όσοι από εμάς είχαν την τύχη και την ευλογία ? γιατί όχι - να ζήσουν από κοντά αυτή την γοητευτική και ανεπανάληπτη πορεία των 40 χρόνων, πιστεύω ότι με καταλαβαίνουν καλύτερα.

Όμως, η επέτειος για τα πενήντα χρόνια θα έλθει σύντομα. Ας ευχηθούμε να υπάρξουν τότε μεγαλύτερα κατορθώματα για να παρουσιασθούν, κι ας κάνει ο καθένας ότι μπορεί για την επίτευξή τους.

Σας ευχαριστώ

Κ. Τάνης